

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 67/2026-6

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], t. č. v [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 18Nt/14/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 11. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich bližšie neoznačených práv uznesením okresného súdu sp. zn. 18Nt/14/2025 z 20. novembra 2025, ktorým bol zamietnutý návrh na povolenie obnovy konania.
2. Sťažovateľ napadnuté uznesenie okresného súdu k podaniu nepripojil. Na ústavný súd sa obrátil bez právneho zastúpenia a o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nepožiadaval.
3. Z ústavnej sťažnosti sťažovateľa a informácií zistených ústavným súdom vyplýva, sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2T/43/2019 z 20. júna 2024 uznaný za vinného zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 a ods. 2 písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 127 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere siedmich rokov. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 4To/77/2024 z 18. septembra 2024 zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodol o uložení trestu odňatia slobody vo výmere štyroch rokov. Sťažovateľ podal následne na okresnom súde vo svojej trestnej veci návrh na obnovu konania. Na základe dopytu

na informačnú kanceláriu okresného súdu bolo zistené, že okresný súd napadnutým uznesením návrh na obnovu konania zamietol a proti predmetnému uzneseniu sťažovateľ podal 27. novembra 2025 sťažnosť, o ktorej nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

4. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s rozhodnutím okresného súdu, ktorým prišlo k zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania, pričom argumentuje tým, že obnova konania mala byť v jeho veci povolená z dôvodu nedostatočne vykonaného dokazovania v rámci prvostupňového ako aj druhostupňového konania a v dôsledku toho nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu veci. Túto argumentáciu podrobne rozvíja.

Vychádzajúc z uvedených argumentov sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd „*umožnil obnovu konania*“.

II.

Posúdenie veci ústavným súdom a jeho závery

5. Ústavný súd musí poukázať na to, že právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Tento princíp spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií, a preto právomoc ústavného súdu nastupuje až vtedy, keď sťažovateľ vyčerpal všetky procesné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho práv poskytuje.

6. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavných sťažnostiach predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Ústavná sťažnosť teda má byť podaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci, najmä všeobecných súdov. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchranej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci (IV. ÚS 68/2020, II. ÚS 559/2021, II. ÚS 514/2022, II. ÚS 156/2023, IV. ÚS 448/2025).

7. Z informácií získaných vlastnou činnosťou ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť, o ktorej je oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. O podanej sťažnosti dosiaľ rozhodnuté nebolo. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť z dôvodu jej neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Keďže zo strany sťažovateľa ide o zrejme bezúspešné uplatnenie nároku na ochranu ústavnosti, bolo bez významu zaoberať sa nedostatkom právneho zastúpenia sťažovateľa (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2026

Peter Molnár
predseda senátu